

Dalmar, Dritta en de Prachtige Barbier

Kaha Mohamed Aden

Vertaling: Henriëke Herber en Francesca Sfondrini

Een groep olifanten, weggevlucht voor een naderende oorlog, belandt op een vreedzaam eiland. Maar wat is de prijs voor deze vrede? Dit vraagstuk en de ontmoeting met de beren (een van de weinige soorten die op het eiland leven) ‘hakken erin’ bij de olifanten en veranderen hun blik op zichzelf en de wereld. Dit fragment uit een niet eerder gepubliceerd verhaal getiteld *Dalmar, Dritta en de Prachtige Barbier* beschrijft de eerste ontmoeting tussen het olifantje Dalmar en het berinnetje Dritta.

‘Een twee, een twee, een twee...’ Het olifantje Dalmar sluit zich vanaf een afstand aan bij een kolonne beertjes die in stevig marstempo passeert. Dalmar, minstens zo dapper als zijn moeder, is er in zijn eentje op uitgetrokken om het binnengebied van het nieuwe eiland te verkennen. Maar al gauw vindt hij de optocht van de beertjes saai en wordt zijn aandacht gevangen door geuren en kleuren, zo sterk en zo fel als hij nog nooit heeft meegemaakt.

Plotseling beseft hij dat hij wordt omringd door allerlei tinten geel, groen, oranje, blauw en rood. En dan die geuren, wel duizend onbekende varianten, die hem zo overweldigen dat hij de groep beertjes uit het oog verliest. Om niet ook zijn hoofd te verliezen, blijft hij staan. Als verlamd is hij door al die herfstpracht die hij nooit eerder heeft gezien of geroken. Hij staat daar, als aan de grond genageld, totdat hij voelt dat er iemand van achteren op hem springt. Kribbig gooit het olifantje wie of wat het ook is op de grond.

‘Wat zijn dat voor manieren!’ zegt Dalmar, terwijl hij zijn slurf uitsteekt naar een grappig, ondeugend berinnetje.

‘Oo, jij bent helemaal geen stuk rots... leef je dan?’ vraagt Dritta, het berinnetje.

‘Jazeker. Ik ben Dalmar de olifant, exemplaar uit de familie *Loxodonta africana* orleansi, en, zoals ik sinds kort weet, ook verwant aan de Doejong.’

‘Sorry, ik dacht dat je een steen was,’ zegt Dritta, en ze slaat direct haar hand voor haar mond om Dalmar niet recht in zijn gezicht uit te lachen. Ze kan zich niet inhouden en begint te schateren. ‘Hahaha, ja, haha, ik vond het al vreemd. Haha, hihhi.’ Dritta is niet te stoppen, ze rolt gierend over de grond en imiteert met haar arm de slurf. Lachend en proestend vraagt ze of dat lange uitsteeksel zijn neus is.

Geweldig, hier wordt er gelachen om mijn neus en niet om mijn veel te grote oren, bedenkt Dalmar blij. Hij kan maar niet geloven dat hij op een plek is aanbeland waar olifanten kunnen worden aangezien voor stenen. De gedachte dat hij ergens is waar niets, nada, niente bekend is over olifanten, waar ze zelfs verward worden met stenen, maakt hem dolblij. Hij wordt helemaal vrolijk als hij bedenkt dat dus ook niemand iets weet over hun oren en alle vormen en maten die ze kunnen hebben. Op deze plek, zo ver weg van huis, vallen zijn veel te grote oren niet eens op. Ook al hebben zijn moeder, zijn tante Ester en alle andere olifanten uit de kudde hem altijd

verzekerd dat het niets uitmaakte, toch heeft hij er zich, tot op de dag van vandaag, altijd voor geschaamd. Wow, dit is een geweldige plek! Blij laat ook hij zich op de grond vallen en begint met Dritta mee te lachen.

‘Hahaha, jáá, wat leuk, dat is mijn neus!’ roept Dalmar in de zevende hemel.

Dalmar en Dritta beleven samen een gezellige dag, springen en rennen vrolijk rond totdat Dalmar plotseling wordt aangevallen door een eskader bijen. Het olifantje heeft, zonder het te weten, een onzichtbare grens overschreden die is vastgelegd in het niet-aanvalsverdrag tussen de beren en de bijen. Na ‘de oorlog van iedereen tegen iedereen’ waarin alle soorten zijn uitgeroeid behalve twee, heeft bijenkoningin Bilqis met succes een voorstel gedaan voor een pact met de beren, de andere soort die nog op het eiland over was. Helaas heeft Dalmar zich niet gehouden aan artikel zes, komma zoveel: HET IS NIET TOEGESTAAN OM DE HONINGRATEN OP MINDER DAN TIEN METER AFSTAND TE NADEREN, en de strenge bijenpolitie kent geen genade. Nooit!

Zonder een tel langer na te denken stort Dritta zich in het gevecht. Als een leeuwin verdedigt ze haar nieuwe vriendje. Zodra Dalmar de bijen ziet, rolt hij zich op als een balletje en blijft strak omlaag kijken. Zo heeft hij dat geleerd op school en dat doet hij altijd als hij bang is. Wel hoort hij het geschreeuw van Dritta, die nu vecht tegen een hele zwerm bijen die zich bij het eerste eskader heeft gevoegd.

‘Hij weet niets van grenzen. Hij komt hier niet vandaan!’ brult ze, terwijl ze met haar poten wolken bijen wegmaait. Hun aantal lijkt wel oneindig, er komen steeds weer nieuwe legers bijen bij, met glimmende angels. Ze steken Dritta overal, totdat ze flauwvalt.

O, als de beren eens wisten dat de bijen een van hen hebben aangevallen! Maar dat weten ze niet! (Althans, niet allemaal.) Ze zijn het gewend dat Dritta er in haar eentje op uittrekt, en dat ze, stipt rond etenstijd, weer thuiskomt. Maar nu is ze te laat en haar portie gedroogde vis, te week gezet in een stenen kom, staat al meer dan een half uur op haar te wachten. Dritta lust geen wortels en ook geen paddenstoelen, maar is dol op vis en tot nu toe zijn de welpjes op het eiland verzekerd van hun portie proteïne.

Het is heel lastig om in de omtrek aan vis te komen. Door de oorlog zijn alle regels weggevallen, zelfs die aangaande de visvangst. Tijdens de oorlog begon iedereen in het wilde weg vis te vangen, en toen zijn de vissen, om niet uit te sterven, geëmigreerd naar verre wateren.

De beren zijn zo slim geweest om, voor de definitieve visvlucht, alle vissen die ze wisten te bemachtigen, te drogen en te bewaren voor de welpjes. Ook vonden ze een olie uit die ze op de vis smeren vóór het drogen en die de geur neutraliseert. Zo voorkomen ze aanvallen van loslopende beren die niet malen om hapjes voor welpen. De portie zalm voor Dritta staat daarbuiten te weken in de kom, en krijgt, langzaam, haar geur weer terug. Het kan niet lang meer duren of het beertje zal thuiskomen.

‘Terwijl wij hier rustig rondlopen alsof het een normale herfst dag is, is Dritta ontvoerd door enorme wezens met gigantische tanden!’ meldt Roby, die anders nooit omkijkt naar Dritta. Roby heeft nog maar net verteld waar hij de ontvoering heeft gezien of Dritta’s moeder rent al naar de plaats van het misdrijf toe.

Maar laten we een stapje terug doen in de tijd en een kijkje nemen bij Dalmar en Dritta. Als Dalmar merkt dat Dritta geen geluid meer maakt, snapt hij dat ze hulp nodig heeft, en meteen! Zelf kan hij haar niet helpen, dus nu moet hij het wel aandurven om versterking te gaan halen. Hij spreekt zichzelf moed in, rolt zich uit en stuift weg. Tijdens het rennen schreeuwt hij: ‘Hèèèèèèlp!’

Zodra Ester en de andere olifanten van de kudde hem horen, komen ze dadelijk op hem af.

‘Eindelijk hebben we hem gevonden!’ zegt Ester.

‘Mijn vriendinnetje Dritta heeft ons nodig. Ze is gestoken door hele hordes bijen.’

‘Bijen?’ vragen ze allemaal tegelijk, terwijl ze met ontzetting in de ogen terugdeinzen.

‘Nee nee nee, de bijen zullen niet achter ons aankomen. We hoeven Dritta alleen maar weg te halen uit hun gebied en haar te verzorgen. Dat weet ik zeker, ik heb gekeken hoe ze zich bewegen. Ze volgen je maar tot op een bepaald punt. Ik heb het gezien. Geloof me!’

Verschillende olifanten proberen Dalmar ervan te overtuigen niet terug te gaan naar de plek: ‘Hoezo, je vriendinnetje? Laten we maar weggaan! Je weet toch dat bijen gevaarlijk zijn. Als ze in de punt van onze slurf steken, dan stikken we. Waar heb jij op school gezeten, jong, hebben ze je niets geleerd over bijen?’

Dalmar is onverzettelijk. Hij kan en wil Dritta daar niet achterlaten. Hij houdt vol dat de bijen binnen een bepaald gebied blijven en dat zijn vriendinnetje daar alleen maar weggehaald hoeft te worden.

‘Ik ga wel, waar is de EHBO-does?’ zegt Ester. En ze voegt eraan toe: ‘Is er iemand die met me mee wil? Wil niemand het schepsel kennen voor wie Dalmar, die niet bepaald bekend staat als moedig, bereid is een bijennest te lijf te gaan? Geen kandidaten? Tsj, ik wist het wel! Als ik vanavond niet terug ben, zullen jullie iemand anders moeten kiezen als leidster.’ Met deze woorden gaat Ester ervandoor. Dalmar loopt achter haar aan.

‘Nee jij blijft hier. Als ik jouw vriendinnetje red, dan moeten we toch zeker weten dat het goed met jou gaat, want met wie zou ze daarna anders kunnen spelen? Je hoeft me alleen even de plek aan te wijzen.’

Dalmar wijst haar de plek, maar loopt toch achter haar aan.

‘Dalmar, daarnet maakte ik een grapje, jij bent een moedig olifantje. Wil jij hier op me wachten en op alle andere olifanten letten terwijl ik jouw vriendinnetje ga halen?’

‘Goed dan!’ antwoordt Dalmar met neergeslagen ogen.

‘Goed dan ...?’

‘Goed dan, tante!’ zegt het olifantje en als hij opkijkt verschijnt er een flauw glimlachje om zijn mond.

‘Flink zo,’ zegt Ester en ze gaat op zoek naar Dritta.

Dalmars verhaal blijkt te kloppen. De bijen vallen alleen aan als je een bepaald gebied betreedt. Ester stormt de grens over, sleept de flauwgevallen Dritta snel het bijendomein uit en begint haar meteen te verzorgen. Maar er zijn nog geen vijf minuten voorbij of er stort zich een beest boven op haar dat er net zo uitziet als Dritta, maar dan véééél groter.

‘Ah, dat is vast mama,’ zegt Ester zonder dat ze haar blik afwendt van de wonden van het beestje, en dan voegt ze eraan toe: ‘Het zou het beste zijn om haar te koelen. Waar vind ik koud water?’

‘Hier, ik heb een beetje ijs bij me,’ zegt Bruna, de mama van Dritta.

Ze koelen het beestje en smeren haar in met oliën die Ester heeft meegenomen. Na een perfect toegepaste eerste hulp horen ze Dritta’s ademhaling, en laten haar slapen.

‘Jullie zijn nieuw hier, wanneer zijn jullie aangekomen?’ vraagt Bruna aan de olifant.

‘Nog maar net. Een interessante plek! Voorlopig hebben we alleen nog maar planten gezien, en bijen en jullie ehm, het spijt me, ik weet niet hoe ik jullie moet noemen.’

‘Veel is er niet te zien op het eiland. Van alle levende wezens zijn alleen wij overgebleven, samen met de bijen en nog wat andere onbeduidende beestjes. Een

enkele eekhoorn, een stelletje kale kippen, verder niemand. O, pardon, en de planten natuurlijk, maar die zijn alleen maar gebleven omdat ze zich nogal lastig verplaatsen. Buiten wat wapenkarkassen die her en der verspreid liggen op het eiland, is dat alles wat hier te vinden is. Echt alles.'

De twee dames wisselen eerst wat beleefdheden uit, maar zodra de berin zich ervan verzekerd heeft dat Dritta regelmatig ademt, ontspant ze zich, en lucht haar hart.

'Ik heb zin om alle bijennesten van hier tot aan het eind van de wereld kapot te trappen en geloof me, daar heb ik alle recht toe! Kijk eens wat ze mijn kleintje hebben aangedaan! Het is waar, we hebben een verdrag ondertekend dat ons verbiedt hun gebied te betreden en afspraak is afspraak. Maar het is ook waar dat Dritta nooit de grens zou zijn gepasseerd als het niet nodig was. En zij weten dat. Zie je dat, beste vriendin, sorry, we hebben niet eens onze naam gezegd, hoe zei je dat je heette?'

'Ester,' zegt de olifant, die het niet erg vindt dat de berin haar zomaar met "je" aanspreekt.

'Hoe?'

'E-s-t-e-r.' Ester spelt haar naam.

'Ja Ester, wat moet ik vertellen over ons beren?' Zonder zichzelf ook maar voor te stellen, raast Bruna verder, maar nu over een ander onderwerp: 'Ik bedoel: kijk nu naar jou, ik ken jou niet eens, maar toch ben je hier om mij te helpen. Terwijl mijn eigen familie, ik bedoel de beren... zie jij er eentje? Op dit verdrietige moment is er niemand van hen hier bij mij. Ja, er zijn er wel een paar die iets doen, maar die zijn bezig een bende op te richten om onze welpjes te verdedigen tegen jullie, stel je voor!'

'Zo moet je niet praten, waarschijnlijk weten de beren gewoon niet wat Dritta overkomen is,' zegt Ester in een poging haar te sussen. 'Dat weten ze heus wel! Hoe denk je dat ik gehoord heb wat er met Dritta gebeurd is? Dat heeft Roby mij gezegd. Hij heeft ons verteld over jullie aanwezigheid. Maar in plaats van zich over de sufgeprikte Dritta te ontfermen, heeft hij haar helemaal alleen bij jullie achtergelaten. Terwijl juist hij, Roby, wantrouwen en haat tegen jullie heeft gezaaid. En hij heeft niet eens de moeite genomen om met mij mee te komen en een handje te helpen, mocht dat nodig geweest zijn. En waarom? Dat is duidelijk, om bendeleider te worden! Ik ken hem goed, hij probeert al jaren via goedkope trucjes de titel van boss junior te verwerven. Het maakt niet uit van wat voor soort troep en hoe hij zijn doel bereikt. Het enige wat Roby interesseert is de positie van junior bendeleider. Hij is niet eens in staat om een échte leider te zijn. Ik bedoel een senior. Hij wil gewoon een bende waarvan hij voorman wordt.' Bruna stopt even, neemt Ester van top tot teen op, glimlacht en zegt: 'Maar als ik jou zo bekijk, zit er wel iets van waarheid in wat Roby zei. Want, ehm, groot zijn jullie wel. Roby zei ook dat jullie wreed zijn, klopt dat?'

'Alleen als het nodig is,' antwoordt Ester.

'Hm, nou, nou, wij beren daarentegen zijn vaak en graag gewelddadig. Wij hebben de oorlog alleen maar overleefd omdat we individualistisch zijn, en meedogenloos.'

'Ooh, nu word ik écht bang!' zegt Ester met een veelbetekenende glimlach.

Dalmar, Dritta e il Magnifico Barbiere

Un due, un due, un due... Dalmar, l'elefantino, rimanendo ad una certa distanza, si accoda ad una troupe di orsetti in marcia spedita, che gli passa davanti. Non essendo da meno di sua madre si è già avventurato, da solo, nell'entroterra dell'isola nuova. Presto però a Dalmar la sfilata a passo dell'oca degli orsetti lo annoia e viene catturato da una potenza inedita di profumi e di colori. Improvvisamente realizza di essere circondato da sfumature di giallo, di verde, d'arancio, di blu e di rosso. E poi, i profumi, mille varietà mai sentite, lo assalgono e lo catturano fino a fargli perdere di vista il gruppo di orsetti. Per non perdere anche i sensi si blocca. Rimane immobile paralizzato dalle meraviglie dell'autunno mai viste ne sentite che lo avvolgono. Sta lì, fermo come una pietra, fino a quando sente che qualcuno gli è saltato in groppa. Chiunque sia innervosisce l'elefantino che reagisce e scrollandosi lo butta giù per terra.

Ma che modi sono questi! dice Dalmar, puntando la proboscide rigida verso una buffa e pestifera orsetta.

Ooh, ma tu non sei un pezzo di roccia... sei vivo? dice Dritta, l'orsetta.

Ma certo che sì. Sono Dalmar un esemplare d'elefante della famiglia Loxodonta africana orleansi e come ho scoperto da poco, sono anche imparentato con i Dugonghi.

Scusa, pensavo che tu fossi un sasso. Dice Dritta e si tappa subito la bocca per non scoppiare in una risata a crepapelle in faccia a Dalmar. Non le riesce, comincia a ridere come una pazza. Ah ah ah infatti, ah ah mi sembrava strano. Ah ah ih ih ih. Dritta è incontenibile, si arrotola per terra, si sbellica di sghignazzate, imita con il suo braccio la proboscide. A fatica domanda se quella lunga protuberanza sia il suo naso.

Fantastico, qui si sta ridendo del mio naso e non delle mie sproporzionate orecchie. Pensa Dalmar contento. È incredulo di essere arrivato in un luogo dove gli elefanti possano essere confusi con i sassi. Il pensiero di trovarsi in un posto in cui non si ha idea, proprio niente, nada, nisba, degli elefanti, a tal punto da confonderli con le pietre lo riempie di gioia. È pervaso da una felicità giocosa quando gli balena in mente l'idea che quindi, forse, non si sa nulla nemmeno delle orecchie e di tutte le forme e proporzioni che possono avere. In questo luogo così lontano da casa sua dunque le sue orecchie troppo grandi non sono neppure notate. Benché sua madre, zia Ester e tutti gli elefanti del suo branco gli avevano sempre assicurato che non importava, lui fino ad oggi non aveva mai smesso di vergognarsene. Wow, ma questo è un posto magnifico! Felice, si butta pure lui per terra e si unisce con piacere alle risate di Dritta.

Ah ah ah, siii che bello, è il mio naso! Dice Dalmar al settimo cielo.

Dalmar e Dritta passano una bella giornata, piena di salti e corse allegre, finché una squadriglia di api attacca Dalmar.

Dalmar, ignaro, ha oltrepassato confini a lui invisibili frutto degli ultimi trattati di non belligeranza tra orsi e api. Dopo 'la guerra di tutti contro tutti', che ha fatto fuori tutte le specie tranne due, la regina delle api, Bilqis, ha promosso e ottenuto un patto con gli orsi, l'altra specie rimasta viva sull'isola. Dalmar purtroppo non ha rispettato l'art. 6, comma vattelapesca: 'non è permesso transitare a meno di dieci metri dai favi' e la meticolosa polizia delle api non perdona. Mai!

Dritta senza pensarci un secondo si precipita nella mischia e difende come una leonessa il suo nuovo amico. Mentre Dalmar, un po' per una sua abitudine quando è spaventato, e un po' per quel che ricorda dall'ultima lezione a scuola, appena vede le api subito si raggomitola su se stesso e non alza mai la testa. Sente però le urla di Dritta che combatte contro un intero sciame che ha raggiunto la prima squadriglia.

Non ne sa niente di confini. Lui non è di qui! Urla Dritta mentre con delle zampate scaccia nuvole di api. Le api non finivano più, c'era sempre un nuovo esercito di api con scintillanti pungiglioni in arrivo. La mordono dappertutto fino allo svenimento.

Oh se gli orsi sapessero che le api hanno attaccato una di loro! Non lo sanno! (almeno non tutti). Sono abituati al fatto che Dritta solitaria vada in giro, ma che all'ora di pranzo, puntuale, torni sempre a casa. Ma ora si sta facendo tardi, la sua porzione di pesce essiccato, messo a mollo in una ciotola di sasso, l'aspetta da più di trenta minuti. A Dritta non piace mangiare le radici e nemmeno i funghi, lei adora il pesce e, fino adesso, nell'isola la porzione di proteine per i cuccioli è sempre stata garantita.

È molto difficile rimediare del pesce in giro, a causa della guerra che ha fatto scomparire qualunque regola, persino quelle della pesca. Con la guerra si è scatenata una pesca senza decoro e i pesci, per non estinguersi, sono emigrati in acque lontane. Saggiamente, prima della fuga generale del pesce, gli orsi hanno pensato a essiccare e conservare per i cuccioli tutti i pesci che riuscivano a tirare fuori. Poi hanno inventato un olio che, spalmato sul pesce prima di essiccarlo, neutralizza l'odore così da evitare assalti e furti da parte di orsi solitari a cui non importa della pappa dei cuccioli.

La porzione di salmone per Dritta è lì fuori, in ammollo nella ciotola e piano piano riacquista il suo profumo, e lei di sicuro arriverà presto.

Dritta è stata sequestrata da esseri enormi con denti giganteschi e noi siamo qui tranquilli come in una qualunque giornata d'autunno! Annuncia Roby, al quale in realtà non è mai importato nulla di Dritta. Roby aveva appena finito di raccontare dove aveva visto la scena del rapimento, che la madre di Dritta, si era già precipitata sul luogo del delitto.

Ma facciamo un passo indietro e torniamo a Dalmar e Dritta. Appena Dalmar si accorge che Dritta non emetteva nessun suono capisce che ha bisogno d'aiuto e subito! Visto che l'aiuto non poteva darglielo direttamente, doveva almeno avere il coraggio di procurarglielo. Si fa forza, si dispiega dal gomitolto a cui la paura lo aveva ridotto e parte come un razzo. Comincia a correre e gridare: aiutooooo.

Ester e gli altri elefanti del branco lo sentono e raggiungono il nostro cucciolo.

Finalmente lo abbiamo trovato! Dice Ester.

La mia amica Dritta ha bisogno di noi. È stata morsa da eserciti di api.

Api? dicono tutti insieme facendo un balzo all'indietro con il terrore negli occhi.

No no no, dobbiamo solo far uscire Dritta dalla zona occupata da loro, e poi curarla. Non ci seguiranno. Sono sicuro, ho visto come si muovono. Ti inseguono solo fino ad un certo punto. Le ho appena viste. Credetemi!

Molti cercano di persuadere Dalmar a non tornare lì: Ma quale amica? Andiamocene! Le api lo sai, sono pericolose. Se ci mordono la punta della proboscide moriamo soffocati. Ma a che scuola andavi, sulle api non ti hanno insegnato niente?

Dalmar è irremovibile. Non può e non vuole lasciare Dritta lì. Continua a sostenere che le api sono confinate in una zona delimitata e che bisogna solo tirare la sua amica fuori da lì.

Vado io, dov'è la casetta del pronto soccorso? Dice Ester. Poi aggiunge: c'è qualcuno che vuole venire con me? Nessuno vuole conoscere per chi Dalmar, che non è noto per essere coraggioso, è disposto ad affrontare un nido d'api? Nessuno si fa avanti? Tse, ne ero sicura! Se non torno entro stasera eleggete qualcun'altra che vi guidi. Con queste parole Ester se ne va.

Dalmar le va dietro.

No, tu rimani. Poi, se salvo la tua amica, dobbiamo essere sicuri che tu stia bene se no, dopo, con chi gioca lei? Mi devi solo indicare il posto.

Dalmar le indica il posto però la segue ancora.

Dalmar, prima scherzavo, sei un cucciolo coraggioso. Vuoi aspettarmi qui e badare a tutti gli altri elefanti intanto che porto qui la tua amica?

Va bene! Risponde Dalmar con gli occhi abbassati.

Va bene ...?

Va bene, zia! Dice l'elefantino dopo aver alzato lo sguardo con un sorrisino appena abbozzato.

Bravo. Dice Ester e va sulle tracce di Dritta.

Effettivamente è come diceva Dalmar. Le api attaccano solo se si entra in una precisa zona. Ester rompe il confine con una veloce toccata e fuga e trascina fuori Dritta svenuta. Comincia subito a medicarla. Non sono passati neanche cinque minuti che si vede piombare addosso un altro essere uguale a Dritta ma mooolto più grande.

La madre, presumo. Dice Ester senza togliere lo sguardo dalle ferite della creatura, poi aggiunge: la cosa migliore sarebbe raffreddarla, dove posso trovare acqua fredda?

Ecco ho portato con me un po'di ghiaccio. Dice Bruna, la mamma di Dritta.

Raffreddano l'orsetta e poi la ungono con degli olii che Ester si è portata dietro. Dopo un perfetto pronto intervento sentono il respiro di Dritta e la lasciano dormire.

Siete nuovi di queste zone, da quanto siete arrivati? Chiede Bruna all'elefantessa.

Da poco. Un posto interessante! Per adesso abbiamo visto solo piante, api e voi che, mi perdoni, non so come vi devo chiamare.

Non c'è molto sull'isola. Di creature vive siamo rimaste noi, le api e altri animalletti di poco conto. Qualche scoiattolo, tre galline spennacchiate, cose così. Ah, pardon, ci sono anche le piante, che si sono fermate solo perché è difficile per loro andarsene. Questo, insieme a qualche carcassa di armi buttata qui e là, è quanto offre il panorama dell'isola. Null'altro.

Le due signore inizialmente si scambiano le solite convenevoli parole, poi però l'orsa, dopo aver verificato che Dritta respira regolarmente e a ritmo continuo, si rilassa e dà libero sfogo a quello che in quel momento sente nel profondo del suo cuore.

Ho tanta voglia di fare fuori a zampate tutti i nidi di ape da qui alla fine del mondo e credimi, ne avrei tutto il diritto! Guarda come hanno ridotto la piccola. È vero, abbiamo firmato un trattato che ci vincola a non entrare nel loro territorio protetto e i patti sono patti. Ma è vero anche che Dritta non avrebbe mai oltrepassato il confine se non fosse stato necessario. E loro questo lo sanno. Vedi amica mia, scusami, non ci siamo neanche presentate, come hai detto che ti chiami?

Ester. Dice l'elefantessa che non dà peso al fatto che l'orsa non si è fatta problemi a darle del tu.

Come?

E-s-t-e-r. Ester ripete il suo nome lettera per lettera

Vedi Ester, cosa posso dire degli orsi? Bruna, senza neanche presentarsi, riprende il suo libero sfogo cambiando però il soggetto. Adesso tocca agli orsi: tu, per esempio, nemmeno ti conosco e sei qui con me a darmi una mano. Mentre i miei, gli orsi intendo... ne vedi uno? In questo momento così triste nessuno di loro è qui con me. Anzi, gli unici che stanno facendo qualcosa, stanno mettendo su una banda di teppisti pronti a difendere i nostri cuccioli da voi, pensa!

Non dire così, molto probabilmente gli orsi non sanno quello che è capitato a Dritta. Dice Ester provando a buttare acqua sul fuoco.

Certo che lo fanno! Come credi che io abbia saputo di Dritta? Ce lo ha detto Roby, quello che mi ha avvertito della vostra presenza. Invece di preoccuparsi per lei, massacrata come era, lui ha pensato bene di lasciarla da sola con voi. Bada bene che proprio lui, Roby, è venuto a seminare diffidenza e terrore contro di voi. Oltretutto non si è nemmeno degnato di venire con me a darmi una mano se mai ne avessi avuto bisogno. Tutto questo perché? Ma è ovvio, per costituirsi capo banda! Lo conosco bene

è da anni che prova ad acquisire con faciloneria il titolo di boss jr. Non importa che tipo di gruppo e come arrivare al suo vertice. A Roby interessa semplicemente diventare capo banda jr. Non è neanche capace di ambire ad essere un vero capo. Intendo quello senior. Gli basta avere una banda e diventarne una specie di caporale. A quel punto Bruna si ferma, prende una pausa e dopo aver scrutato Ester dal basso in alto, sorride e le dice: però, guardandoti bene, in quel che diceva Roby qualcosa di vero c'è. Perché, grossi siete grossi. Roby diceva anche che siete spietati, è vero?

Solo quando è necessario. Risponde Ester.

Ah beh, beh, noi orsi invece spesso e volentieri siamo violenti. Siamo sopravvissuti alla guerra solo perché siamo individualisti e feroci.

UUh che paura! Dice Ester con un sorriso sornione.

Henriëke Herber (www.henriëkeherber.nl) vertaalt literatuur voor kinderen en volwassenen, uit het Italiaans en het Engels.

In 2011 ontving zij, samen met auteur Christian Frascella, de Dioraphte Jongerenliteratuur Prijs voor de vertaling van de Young Adult-roman *Mia sorella è una foca monaca (Ik ben de sterkste)*.

Samen met Francesca Sfondrini vertaalde zij het korte verhaal *Italians do it better* van Gaetano Cappelli. Op uitnodiging van de VsenV verzorgden Francesca en Henriëke in 2015 een workshop voor beginnende vertalers in het Vertalershuis.

Prins Willem Alexanderweg 31
3991 CA Houten (Nederland)
haherber@live.nl

Francesca Sfondrini komt uit Milaan, is afgestudeerd als vertaler aan de Universiteit van Bologna en heeft ruim 15 jaar ervaring als juridische en financiële (beëdigde) vertaler uit het Nederlands en het Engels.

Zij vertaalt ook Nederlandse literatuur (Geert Mak, Hanneke Eggels) en werkt samen met enkele Nederlandse vertalers van Italiaanse schrijvers.

Freelance Translator
Rodenbergsedreef 18
3972DP Driebergen (Nederland)
sfondrini@hotmail.com